

[Annette Just]

den miljøklausul, som kan forhindre, at vi importerer det.

Det kan vi sikkert godt, men vi er nødt til at give de lande en chance for at opbygge deres eget system, som de bedst kan, og som de selv ønsker det. Vi skal ikke være med til at påtvinge dem fjollede udbygninger af det system, vi har i Danmark, hvor det i virkeligheden er staten, der bestemmer fra vugge til grav, for så er de ikke kommet et hak videre.

Med andre ord: Det, vi kan være mest positive over for, er i virkeligheden – og det har jeg allerede foreslået – at man hjælper Østeuropa dér, hvor jeg føler at der virkelig er behov for hurtig hjælp, og det er med hensyn til deres atomkraftværker. Fremskridtspartiet har sagt, hvor villige vi er til at hjælpe – netop med den nyeste teknologi – med reovering af disse atomkraftværker, for de udgør en katastroferisiko, som hverken de eller vi kan sidde overhørig. Dermed har jeg vist også fået sagt, at det dagsordensforslag, der er fremsat af de syv partier, kan Fremskridtspartiet ikke støtte.

Sonja Albrink (CD):

Da mit partis ordfører, hr. Peter Duetoft, ikke kan være til stede i dag, skal jeg prøve at repræsentere CD i denne forespørgselsdebat.

I virkeligheden er det en meget vigtig sikkerhedspolitisk debat, vi tager i Tinget i dag. Der er nemlig en meget tæt sammenhæng mellem Danmarks sikkerhedspolitiske interesser og så støtten til de tidligere socialistiske lande i Østeuropa og det tidligere Sovjet.

I 1989 glædede vi os naturligvis over, at Berlinmuren faldt. Det gav håb for fremtiden om et fredeligt og stabilt Europa.

Men vi må erkende, at det gik anderledes. Nok er den kolde krigs terrorbalance væk, men den er blevet erstattet af en lang række regionale konflikter, der i blodighed og gru langt overgår det, vi hidtil har set siden Anden Verdenskrig.

Da Muren faldt og vi fik fri adgang til de tidligere socialistiske lande, viste det sig, at de havde sat nogle fine kulisser op. Det så godt og stabilt ud udefra, men det var i virkeligheden samfund, der på sociale, økonomiske og miljømæssige områder var langt tilbage. Ja, det nærmede sig endda ulandsstatus.

I det tidligere Sovjet er der konflikter af etnisk og religiøs karakter, der bestemt må

bekymre os. I CD er vi specielt bekymrede for konflikten omkring Nagorno-Karabakh, en konflikt, der indeholder alle de ingredienser, der næsten kan tænkes. CD vil godt opfordre regeringen til at styrke EU's linje i området, således at man så hurtigt som muligt kan finde en løsning på problemerne og få begrænset de menneskelige tragedier, der udspiller sig.

Når jeg startede med at gøre meget ud af den sikkerhedsmæssige situation og de konfliktmuligheder, skyldes det, at Danmarks og EU's støtte til de tidligere diktaturer jo skal måle deres virkning på, i hvor høj grad det er lykkedes at gennemføre politiske og økonomiske reformer, i hvor høj grad det er lykkedes at gennemføre sociale og økonomiske fremskridt, og hvordan det er muligt at få skabt politiske demokratier og markedsøkonomiske systemer.

På en måde er Øststøtten til eksamen den 12. december i Rusland. De to kupforsøg i Rusland tyder på, at det ikke er lykkedes at hjælpe nok og rigtigt; så nu kommer den rigtige eksamen, som vi gerne skulle bestå.

Handel er et vigtigt ord og måske det aller vigtigste. Vi kan ikke omskabe det stolte russiske folk eller de andre tidligere socialistiske stater til verdens bistanndsklienter. Det må være hjælp til at klare sig selv. Det er det, der må være målet. Derfor skal der være støtte fra det offentlige til at forbedre miljø, arbejdsmiljø, infrastruktur og offentlige systemer. Vi skal samtidig hjælpe således, at private tør investere i de nye lande. Dette vil tilsammen sætte en positiv cirkel i gang frem mod et mere stabilt Europa.

Vi ser frem til, at en aftale mellem Rusland og EU snart bliver en realitet. Den burde have været skabt for længst, men vi ved også, at den interne politiske uro i Rusland har gjort det vanskeligt at finde samtalepartnere. Vi håber dog, at det kommer i orden. Men vi må allerede nu sige, at det er nødvendigt at stå ved den førte politik, selv når den vil vise sig at give os selv problemer. Vi kan ikke tale om handel og øget økonomisk fremgang i disse lande uden at diskutere, hvad det betyder for vort arbejdsmarked.

Fine ord er ikke nok, handling må også til, og det kan selvfølgelig betyde, at vi må organisere vort arbejdsmarked anderledes. Her er orlov og uddannelsesordninger en af de nye mu-